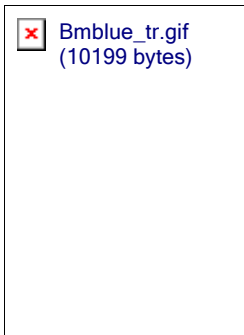

Falsterbo. Hier komen we !

WIM PARMENTIER

Steenvoordestraat 3

**8978 WATOU
057/38.88.40**

Wie kent er niet Suzanne, Suzanne-met-de-mooie-ogen? Metersdiep-bruin. Oranje omfloerst. Ogen waarin je bij de eerste aanblik al meteen wegzinkt. Ogen als drijfzand. Ogen waaraan je op slag verkocht bent en in welks gloed je je koestert als in de 30 graden Celsius warme middagzon van Skandinavië augustus 2001, begot!.

Suzanne glanst en heeft exotische wortels. Ze is 100% vrouwelijk en puur, zoals ze in een zwoel zomers briesje zachtjes met haar blitse heupen wiegt.

Suzanne-met-de-mooie-ogen. Mooie Suzanne. Suzanne zo mooi. Zo wondermooi. Zo op en top of the bill... hoewel in de naad zij zaad draagt.

Ohlala, een vrouw met zaad, hoor ik u denken. Het ontvangen en de daad van eitje en zaad in één en dezelfde reuzenspagaat! Zaad in peultjes die het mannelijke lid en bijhorende lobben op meesterlijke wijze imiteren. Mimicry voor biologen en hopsadrie, drag-queen voor twijfelaars. Maar op plantenmaat. Want, Suzanne is een plant met mooie bloempjes. Zo simpel als wat, zo klaar als brokaat.

Maar hoe komt een schrijver, bij het neercomputeren van een verslag over een vogelig hoogstandje-van-een-week in Falsterbo-Zweden, terecht bij ene Suzanne? Een kwisvraagje misschien?

Mocht u-edele het antwoord weten, mail het met genoeg naar de Zuid-Westvlaamse vogelwerkgroep. De juiste antwoorden krijgen gelijk, de anderen - zo klaar als pompewater - krijgen dit niet.

Tot zover een inleiding. Nu het reisverslag...

Zaterdag 18 augustus 2001

Ik stapte uit in Harelbeke. In het station. Nadat ik ongewild en ongevraagd een half uur zowaar de wederwaardigheden van een familie, rijk aan familietwisten, had mogen aanhoren.

- 'U kunt het zich niet voorstellen, meneer!'

Harelbeke is een gemeente op enkele minuten NMBS-sen van Kortrijk. Ik stap uit en zet voet op bijna vijandelijk gebied. Want ik was van Kortrijk en dit hier is Harelbeke. Wie herinnert zich nog de tijd van de fusies? 1972, of omtrent. Alle gemeenten rond Kortrijk én Kooigem waren voorzien om opgenomen te worden in een groter geheel onder de noemer 'Kortrijk'. Maar Harelbeke en Kuurne-over-de-ring wilden niet mee doen. Of hun 'onafhankelijkheid' hen windeieren of darmwinden opgeleverd heeft, weet ik niet? Wellicht ligt niemand daar nog van wakker, herinneren zich nog slechts enkele, voor het merendeel gepensioneerde of zelfs demente, inwoners van de gemeenten het zich. Maar dit geheel terzijde.

Toen we mooi waren en jong
En ons hoofd begroeid, een wild gazon
Toen noch regen, noch de zon
Ons deren kon
Toen we wuifden in de wind
Krullend, sluik, een bloemenkind
Toen onze ouders zich zorgen maakten
Of we ons wilde haar ooit kwijt geraakten
Toen hadden we 't niet nodig
't Kledingstuk, nog overbodig:

De klak met de flap
De klak met de flap
De klak met de klakkeflap

Maar de tijd nam ons te grazen
Als de schapen 't heideland
We werden trouw

En vader, moeder
We werden soortement schapenhoeder

Gepakt en gezakt en verpakt als een veredelde muilezel zocht ik een uitweg uit het station Ik daalde de trap af naar de uitgang en naar straatniveau, en zag halverwege Yann naar me toe komen. Yann is de jongen die mij besmet heeft met de 'vogelziekte'. Niet die ziekte die je kunt oplopen door het houden van exotische papegaaien of veelkleurige parkieten. Niet de ziekte van gekooide vogels, maar die van de vrije. Die van de totaal onverwachte ontmoetingen in totaal onverwachte en eindeloos variërende landschappen.

Op zijn hoofd heeft Yann een petje. Een mooi gedistingeerde petje Een petje met een uitgewerkte flap om 'U' tegen te zeggen. Ter oogbescherming vanzelfsprekend. En voor de kalende knikker. Voornamelijk zwemend naar het beige qua kleur, dit petje-met-flap, dat aan alle weersomstandigheden weerstaat. We hebben het hem in de loop van de week enkel weten afzeten om te gaan douchen... En welke kalende plek hij er dan mee bedekte, is niet nagegaan geweest. Invulling hieromtrent laten we over aan uw spoilt mind.

Yann komt mij persoonlijk afhalen aan het station. Wat een eer en gemak en waarvoor dank. Het is een tiental minuten rijden naar zijn hoofdkwartier, onze afspraakplaats, alwaar drie van zijn vier vrouwen mij, met de slaap in hun ogen nog, verwelkom geeuwen.

Dra landen de overige excursisten. Één voor één uitgeweend door de auto met vrouw die hem brengt. Vrouw en echtgenote die hem uit haar korte termijn geheugen deletet, in de trant van: één weekje op de tandjes bijten. Één weekje zonder gezaag naar sex. Één weekje naar de vogels kijken enerzijds en languit voor de buis blijven hangen anderzijds. En dan, laat in bed, enkel straffe verhaaltjes uit de boekskes of in de dromen. Één weekje verzaken, om daarna... Daarna alles dubbel en dik. Weer als vanouds maar met vernieuwde kracht.

Auto's laden, kan je leren
Auto's laden voor op reis
Laat mij reizen, dames heren
Laat mij reizen
't Maakt mij wijs

De auto wordt vakkundig volgestouwd met allerlei nuttige bagage, waaronder een wereldradiootje en een frigobox die warm en koud blaast op de batterij van de auto - handig voor het op niveau houden van ingevroren spaghetti-saus - zeteltjes en nog veel meer. Ook de nodige Vlaamse brandstof gaat mee, want als je hieromtrent op de Zweden moet rekenen, riskeer je binnen de week een overgevoelige lever. We merken tot onze vreugde dat zelfs de tele's en de broodjes voor onderweg er bijkunnen. En wijzelf ten slotte! Deze meevaller vizelt meteen het vertrouwen op. Deze expeditie kan al bijna niet meer stuk. Al heeft Manne last van een ontstoken ooglid door teveel... Ja, waar krijg je zoiets van? Maar, niet getreurd. Antibiotica-zalf brengt tijdelijk soelaas en geeft het slachtoffer het perspectief om zich 2 tot 3 keer per dag door een apotheekstertje te laten verzorgen eens we ter plaatse zijn. Dit kan nu niet, want zij is onderweg naar Zweden samen met haar huisband en onze auto is uitgesproken unisex volgestouwd. Op je tanden bijten Manne. Over duizend-en-enkele kilometer kan je haar ongestoord mijlendiep, van dichtbij en grondig in de ogen kijken... terwijl haar jaloerse echtgenoot erop staat te kijken. ... Spijtig, maar niemand mag medische hulp weigeren aan oorlogsslachtoffers. Conventie van Genève. Verstandig is hij die zijn vrouw gewoonweg dit weekje thuis laat. Veilig en wel bij schoonmama

We vertrekken. We zetten hem in vooruit, geven gaze en zijn weg. We doen allemaal enthousiast mee. Op weg naar Zweden. Op naar Falsterbo.

Al na vijftien meter houdt Yann echter plots in en schakelt hij in achteruit. Wij remmen verstomd mee en in onze achteruikijkspiegel zien we zijn ter afscheid gekuste vrouw vreemd kijken.

- 'Zou mijn ventje mij nu al missen', zien we haar denken. 'Kan niet!'
- "Marie-Anne, emme da schema mee om gemakkelijk deur et Roergebiet te geraken? Woa ligt dat?"
- " Moa joah. 't Ligt in den auto. Kijkt e kèr goed!"
- "Ja, woar?"
- "In 't anskoekastje verzekers."

- "... Ah ja! Allè, me zyn were weg."

En ja hoor. Daar gaan we. Tweede keer, de goeie keer, laat ons hopen.

't Vrouwtje graag zien, kan je leren
't Vrouwtje graag zien voor altijd
Geef mij veel tijd, dames, heren
Geef mij tijd
En wat respijt

800 en 10 meter verder, grote GSM-test:

- "Hallo, met Mira Feryn."

- "Ah, dag Miraatje, is mama doar?"

- "Dag papa, 'k ga ze eens roepen, een ogenblikje... Papa, mama wil niet komen."

- "Oei, goa je zeggen da 'k ze gèr'n zien..."

Hier noteren we het eerste emotioneel momentje van de reis. Yann zijn stem deemstert weg in het gezoem van het gegalvaniseerde rubber op het fluisterasfalt en, nadat we het jaren anders gedacht hebben, besluit ons voor het eerst de gedachte dat we hier eigenlijk met een gevoelige ziel te maken hebben. Neem uw boekje en noteer: scheiden doet lijden, ook bij deze mens...

Enfin, om zowat 1000 kilometer in een notendop samen te ballen:

- België is maar een klein landje. Nauwelijks afhankelijk van de ontwikkelde snelheid, ben je er, met de auto, in anderhalve zucht door.
- Geleid door het schema van daareven, slalommen we heupwiegend door het Ruhrgebied. Links begeleiden ons een viertal zwarte wouwen, draaiend rond vermoedelijk een vuilnisbelt. Op het linker en tegengestelde rijvak schuiven fileslange Schalke 04-supporters aan, op weg naar het nieuw-gebouwde Westfalen-stadion in Gelsenkirchen. Voor de namiddagwedstrijd met al die Belgen, die er het mooie weer helpen maken. Het doet mij verwijlen bij de eerste geregistreerde voetbalwedstrijd van de Duitsers op ons grondgebied: winter 1914, ergens op een granaatscheut afstand van Mesen. Een wedstrijd van de Duitsers tegen de Engelsen. Op kerstavond. In uniform én met een heuse voetbal. Het eindsignaal weerklonk toen de bal op prikkeldraad lek plofte. 3-2 voor de Moffen Of was het 2-3. Wie er toen thuis speelde staat nog altijd niet vast omdat den Duits uiteindelijk buitengekegeld werd en de Tommie zich op zijn eilandje terugtrok. Er werden geen shirts uitgewisseld. Alleen chocolade en rookgerei. Niet te doen eigenlijk: sigaretten uitdelen aan mensen die je met de morgenstond geen goud maar lood in de mond zult jagen. Ja, oorlog! Ge moet er tegennkunnen.
- We eten in utjes en trutjes - met tussenpauzen van al eens honderd kilometer - de laatste herinneringen aan onze vrouwen op: sandwiches met een omeletje, een schelleke kaas, een smosje en met liefde bereid. En we worden alle vijf eventjes stil.
- Maar niet zolang, of onze verziekte gedachten dwalen af naar de nodige vieze-mannenpraat.
- Of we hebben het over de slachtingen in Rwanda enkele jaren terug en over lesgeven over oorlog.
- We volgen een stoomcursus vergelijkend Zweeds, waaruit we vakbekwaam afleiden, dat alle Skandinavische talen (het Fins uitgezonderd als je er op staat) niets anders zijn dan verwilderde dialecten van het Algemeen Beschaafd West-Vlaams.

Wanneer we rond 15u.00, met de bedoeling eventjes te temporiseren om in Travemunde niet te lang op de boot te hoeven wachten, een nochtans koel blikje Beck's naar onze lippen hijsen, wordt er al een eerste keer proefondervindelijk vastgesteld dat het Belgische bier ronduit het beste is ter wereld. Dit verkondigen moet volstrekt niet als een daad van chauvinisme gezien worden. Want we hebben een internationaal erkend en geprezen bierkenner mee in onze auto, waardoor we dit oordeel met een gerust geweten als wetenschappelijk vaststaand mogen beschouwen!

Ten andere, welke gezonde Belg is er nu chauvinist? Dit is een ziekte van de Fransen met hun tierlantijntjes. Wij houden níét van onze uitzonderlijk hoge BTW-tarief van 21,5%. Wij houden níét van typisch Belgische compromisoplossingen. Wij houden níét van onze politici. We juichen alleen voor goed bier, of als Clijsters of Hénin een finale spelen. Of als straks de Rode Duivels in Japan en Zuid-Korea winnen. Of als er nóg een

dochter van Albert op de proppen zou komen. Eentje bijvoorbeeld dat als eerste rond de wereld wil zeilen in een ballon van zelf bijeengekauwde chicletten. België boven. Als het schuim op de pint. Iets waar ze in Engeland niet kunnen aan tippen. Die Engelsen! Ze zijn al evenmin chauvinist, dat weet het kleinste kind. Zij houden gewoon aan tradities vast. Dat is alles.

Hij is niet echt een varken
Hij drinkt slechts als een zwijn
Zijn levensdoel was bier-
Koning van Benidorm te zijn

Hij heeft geen echt vuil bakkes
Hij spuwt geen echt venijn
Zijn levensdoel was bier-
Koning van Benidorm te zijn

1,2,3,4 en hozen
Tegen beter weten in
Zo maar wordt je verkozen
Tot Benidormse Bierkoning

Kapsones schuwt hij als de pest
Hij doet ze van de hand
Want hij is zowaar de best
Friend of the shame of Iceland

In Travemunde nemen we dan toch niet de luxe-nachtboot omdat de lange, mooiharige blonde aan de check-in ons een hut probeert aan te smeren. Sorry, maar die vlieger gaat niet op. We zijn getrouwd en wel en zien ons geld te graag, of omgekeerd. De scoon-ooghe blond met ABBA-trekken kan ons niet verleiden. Vrouwjeslief, als dit onze huwelijksvrouw niet illustreert! (Daarbij, ze gaat toch niet mee aan boord...) Wel gaat Rik mee op de boot. Hij had zijn kajuit al geboekt vooraf. Wat niet geboekt was, maar reuze meeviel was het onbeperkte buffet 's avonds op de boot. Op één of andere slinkse wijze, kwamen Freddy, Christine, Miss Panama, boer Hubert en Rik in het vaarwater terecht van een buslading Antwerpse Vlamingen. Met inbegrip van het avondmaal. En lekker dat het was. Zeker toen bleek dat het zou kunnen zonder extra uitgaven. Het leven kan lekker zijn.

Wij rijden weg. Yann blijkt in topconditie en de lichtjes van zijn auto en in zijn ogen beginnen te stralen. Dit komt ondermeer doordat Carlos hem, bij het wegrijden uit Travemunde complimenteert dat hij zo zonder kaart, zo goed als blindelings zijn weg vindt in het kluwen van Noord-Duitse autowegen.

-"Ge kent dat ier bykan lik je broekzak zeker?"

-"Joa 'k, joa 'k. Up den deur toch een beetje, ni."

Iets té blindelings, zo blijkt na nog geen vijf kilometer. Net nu neemt hij een verkeerde afslag. Als het toch wil tegenslaan... We maken allemaal al eens een zwak moment door. Een juveniele roodpootvalk kom je ook niet elke dag tegen, wel? En daarbij, wie nooit eens mist, is maar smaakloos gezelschap. Want lachen is het zout in onze pap. Is de mayonaise op de Belgisch friet. Is de cafeïne in onze koffie of het tv-worstje tijdens het programma 'In Duizend Sekonden'...

Maar we halen Denemarken en we halen de overzet. We halen de brug, we halen Zweden en we halen Falsterbo. Dankzij het principe van de sms achterhalen de standplaats van het Zuid-Westvlaamse ornitologische contingent op de camping naast dé Ljungen. Wat we niet meer halen is het sluitingsuur van de camping....

De grote wijzer had de kleine opgejaagd en was erin geslaagd deze laatste nog een zwaai van dertig graden te doen maken. Op slag was het een uur na elf uur 's avonds: 'An hour after closing time, I'm sorry.' Zoek het zelf maar uit in de pikkedonkere Zweedse sterrenhemel.

Wat nu? Alvast geen paniek. Vier koppen houden zich palearctisch koel en steken zichzelf bijeen om zich te buigen over de situatie. Na een korte beraadslaging kiezen we voor de politiek heetste oplossing: in volstreekte doodse stilte en gedekt door de nacht -weliswaar geholpen door de straatverlichting - zullen we onszelf en onze tent illegaal respectievelijk binnensmokkelen en optrekken. Wat Koerden en Afghanen kunnen in

Sangatte, wat Chinezen kunnen in Zeebrugge en Waterford, wat Noord-Afrikanen kunnen in het stadspark of in Gibraltar, kunnen wij ook in Falsterbo én in commando-stijl.

Wat doen vier mannen
Eenzaam in de nacht
Wat doen vier mannen
Neen, geen klacht
Overschrijdt hun lippen
Omdat zij op de klippen
Van de Zweedse Punktlichkeit
Dreigen vast te lopen

Wat doen vier mannen
Eenzaam in de nacht
Wat doen vier mannen
Wel zij overlopen
Koel en niet benepen
Alle mogelijkheden
Om de Zweedse Punktlichkeit
Fluks eens te omzeilen

Wat doen vier mannen
Eenzaam in de nacht
Wat doen vier mannen
Zonder te verwijlen
Nemen zij de horde
en negeren de bordjes
Fuck de Zweedse Punktlichkeit
Wij, verkiezen een illegale nacht

Yann neemt meteen zijn verantwoordelijkheid en het stuur ter hand. In razende vaart scheurt hij weg en geef de wachthond-op-twee-poten aan de ingang vermoedelijk de indruk dat hij, uit frustratie weer heel de weg terug naar Deerlijk zal aanvatten. Niets echter is minder waar. Achter het hoekje gekomen houdt hij in, dooft zijn lichten en draait zijn kar. Met omzwachtelde banden (tegen het gerucht) komt hij terug aanrijden tot ter hoogte van de zwakke plek in de afrastering. Nu pas kan de guerilla-opleiding 'wild kamperen in de Zwinbosjes' van ten tijde van de JNM goed renderen.

Wild kamperen, kan je leren
Wild kamperen in het bos
Geef mij bossen, dames, heren
Geef mij bos
Ik erop los

Tent en slaapmateriaal, zijnde bed-achtigheden, slaapzakken en pyjama's, worden over prikkeldraad, Friese ruiters en schrikdraad gehesen. Het mijneveld nemen we in gedachten. In een mum van tijd wordt de tent stormvast en deskundig in mekaar geknutseld, opgericht en in de zandige Zweedse camping-grond vastgehamerd. Binnen het halfuur kunnen we onder zeil. Deze overwinning op de vijandelijke troepen, wordt gevierd met een eveneens illegaal het land binnegesmokkeld Jupilerke per persoon. En dan in de zak, de slaapzak. Niemand geeft de indruk ons gezien te hebben, of nog maar gehoord. En zo wel, daar liggen we niet wakker van. Morgen bij dageraad, zal iedereen ons accepteren als waren wij hier al als vanouds. Wij zullen de taal spreken, het eten klaarmaken en oppeuzelen, ons gedragen, boeren, vloeken en zuipen als echte Vikingen: totale integratie. Als dat niet goed is.

Zondag 19 augustus 2001

Ontiegelijk vroeg worden we gewekt door woeste kreten en frasen van een stelletje ongeregeld dat onophoudelijk klanken uitstoot als: visarend, sperwer, wespendif, grauwe kiekendif... en al dat fraais Ons collectief en principieel nog eens op onze rechtse zijde draaien, haalt niets uit. De fanatieke ordeverstoorers blijven maar doordrammen op hetzelfde thema.

We strompelen de tent uit, verorberen de voedselresten van de vorige dag, laven ons aan een kop sterke décaféiné en heffen ons hoofd als nog zo'n grote-witte-met-een-kroontje overvliegt. Voor minder zouden we het niet gedaan hebben.

Ook stellen we vast dat de tent niet zo meesterlijk opgezet is als we bedoeld hadden en als de donkerte van de nacht had laten vermoeden. Hier dringt zich onherroepelijk een herexamen op. Ditmaal met vrucht beëindigd en zonder delibereren. En verder stond er op 5 m. van de prikkeldraad waar wij over sprongen een bescheiden poortje open. Tja...

Het weer is niet zo schitterend als gisteren. De wind overdrijft een beetje in sterkte en komt sowieso uit het verkeerde gat. En dan hoor je de waarnemingen van gisteren, de dag toen wij er nog niet waren, hier in Falsterbo. Honderden vliegende vanallesen met haakbek en grijppoten zijn er overgevlogen. En vandaag is het, los van de fanatieke exemplaren die nog van gisteren klaar zaten om te vertrekken en persé weg willen, is het hier niets vandaag.

We verkennen de omgeving. Gaan na of alles nog is zoals de vorige keren. We zoeken het uitzonderlijke Aziatische exemplaar op dat in de poelen een beetje verder gedijt en malen er de middag tussen de Schotse Highlanders. Een mensvriendelijke rundersoort die de enorme heide in Falsterbo onderhoudt. En die zelf niet veel onderhoud vergt. En die mak genoeg is dat de lanterfanterende fagelskadaren (° °) geen risico lopen. Na de middag vertrekken we naar de top van het schiereiland. Verkenning, tussen de duinen door in de luwte zitten. Kijken naar de grijze kolossen van zeehonden die op de drooggevallen zandbanken liggen te zonnen in het pizzonnetje. Druk genoeg om ons voor te bereiden op een aanstormende topdag.

's Avonds eten we, als ik mij niet vergis, spaghetti met thuis-bereide saus van Carlos. Leve Carlos met zijn spaghetti. En leve Carlos met zijn elektrische frigobox. In bereidingstijd en smakelijkheid en voedingswaarde moet de saus niet onderdoen voor het beste dat de andere tenten daar bereidden. En de Aldi-wijn kwam uit Delhaise. Of was het de Delhaise-wijn die uit de Aldi kwam. Voorwaar, het was net niét de goedkoopste wijn die wij dronken.

De kampvuurverhalen werden opgesmukt met wierookstokjes van provencaalse lavendel. Om de muggen op afstand te houden.. Een bedankje van zijn leerlingen op school, de school van Carlos. Lieve kindjes. Dankjewel Carlos. Goeienacht. En tot morgen.

Maandag 20 augustus

't Was geen vetten vandaag. 88 roofvogels voor een hele dag. Dat is geen score. Zoiets kan je niet eens naar huis sms-sen zonder plat op je bek te gaan. We kunnen ons allemaal levendig voorstellen hoe hun reactie zou zijn: brede grijnslach en vergenoegd handengewrijf. En horden echtgenoten die zich luidkeels krijsend afvragen of het nu eigenlijk allemaal wel echt de moeite, de verplaatsing en de opoffering waard was. Toegeven, als het heel de week zal zijn als vandaag, ja dan...

Maar het avondmaal was lekker. Weeral waren wij met onze tent het eerst aan het eten. Wat we aten, weet ik niet meer zo goed, uitgezonderd dan van de worst. Geen smaakvolle in saus gesudderde boerensausisse zoals thuis. Neen, helemaal niet. Straf en gekruid als was er een dozijn pepervaten per worst gemorst. We waren weer gul met de overschotten. En ze waren gewild. Luc heeft er dinsdag nog van 'gegeten'.

Dinsdag 21 augustus

Vandaag was niet normaal. Dat hadden Yann en ikzelf al gemerkt aan de koffie: déca gemalen. Niet slecht van smaak, maar wij zijn principieel. Wij zijn voor zuivere dingen. Wat heeft een mens aan koffie om wakker te worden als deze niet eens opwekt. Oké, de geur doet je wel verwijlen bij een overdadig gedekte koffietafel in volle congé, maar wakker word je er niet van. Dat kunnen wij, twee zwaar-verslaafden aan oma's potje troost, getuigen met de hand op het hart. Het werkte zo weinig dat we vreesden de vogels niet duidelijk te kunnen zien als ze overvlogen. En dat ze zouden komen, dat voelden we aan onze eksterogen. Echt waar. Dus, bij het aankopen van ontbijtkoeken en brood, werd een authentieke halve kilo gemalen Zweedse extra zwaren gekocht. Oef, gered.

Kijk, ik ben niet voor half en half. Zo drink ik liever apart de melk en apart de koffie in plaats van beiden in een half-mislukt scheikundig mengsel samen te kwakken in de beslotenheid van één kopje. Zo drink ik ook veel liever apart de koffie én apart de druppel dan deze opnieuw... Ja toch?

We ontbeten op de heide. De lucht trilde laag boven de grond. Het blauw van de lucht was nog wat wazig als de ogen van mijn vrouw bij het ontwaken. De lucht geurde veelbelovend. En de wind zat goed. We zetten ons schrap, kijkers in aanslag, ogen en de pen gescherpt. En het kwam op gang. Maar daar rechts zag het er precies nog beter uit. Overleg. Ja? Nee? Rond 10u30/11u.00 verplaatsten we ons naar de duinen omdat de meeste vogels langs de kustlijn en overzee trokken. Ik laat u genieten van enkele originele tapes:

- 'Manne, over zee 7 sperwers, 1 visarend, 1 blauwe kiekendief.'

- 'Manne, rechts 3 sperwers, vijf wespndieven, 10 buizerden en 4 bruine kiekendieven.'

- 'Manne, boven 20 wespndieven, 15 buizerden, 5 sperwers, 2 rode wouwen.'

- 'Jongens, kijk achter ons, een bel met 1 visarend, 2 rode wouwen, sperwer, buizerd, wespndief, kiekendief, moet er nog zand zijn...?'

En zo ging dat door. Uren aan een stuk. Een autostrade. File. Luchtvervuiling bijna. En 'kijk, daar in de struiken. Is dat niet een roodborsttapuit?' We strandden op 1967. Het jaar vóór mei achtenzestig. Moe maar blijgestreden gingen we na bijna 12 uren tellen naar de tenten. Een glas wijn. Een stevige 'man-dit-is-uw-bier'. Wat gestoef tegen de Engelsman die naar Falsterbo gekomen was om er de brede vuilbekplevier te ringen. Een lange rij live telefoongesprekken met het thuisfront, waarbij zij nu groen straalden en zich de handen wrongen... Eindeloos lachen met die Zweed die ons probeerde een paar bastaardarenden op de mouw te spelden, die uiteindelijk bruine kiekendief bleek. En die zwarte ooievaar van Odee die hij ook gemist had. Na zijn bastaarden verdween hij heel stilletjes en ongemerkt. En heel de week hebben we hem niet meer gezien. Jammer, het was nochtans een sympathieke mens.

Wat we die avond gegeten hebben, weet ik al weer niet meer. We waren wel opnieuw het eerst aan het eten. En zou het op couscous met iets kunnen geleken hebben? In elk geval iets heel lekkers. Iets heel voedzaam en iets heel culinair. Wat ik me wel nog herinner is de drank. Overvloedig maar niet overmatig. En dan naar bed.

Over dat bed wil ik ook wel nog een woordje kwijt. Op zondag, toen ze van de boot aangekomen waren met hun Opel, had ik gezien hoe Rik heel gedecideerd en vakkundig zijn 5-sterren veldbed openplooide. Grasgroen, stevig en op hoge poten, beloofde het meubelstuk rimpelloos een zalige nachtrust waarbij vergeleken mijn wankel veldbedje van voor de oorlog een poppenmeubeltje leek. Wat 'wankel' indertijd op de kwartetten van rappe auto's betekende, heb ik nooit geweten. Wat het voor mijn veldbed en vooral voor mezelf zou betekenen, zag ik met angst tegemoet. Het had zijn sporen verdiend. Gewis. Maar dat was in een vorig leven. Het was er nog één, je weet wel, met van die gevaarlijke poten die je in de gaatjes moet proberen te passen op gevaar af van met bloedende handen te eindigen. Je kent die modellen wel. Maar Rik had daar zó 'n model mee! Ik stond er waarlijk naast te verwateren. En de meneer dacht er niet eens aan zijn model eens voor een nachtje uit te lenen. Moet het dat ik je nog vertel dat mijn veldbedje door zijn poten aan het zakken was. En helemaal schuin aan het trekken. En aan het scheuren. Echt, dit is niet overdreven. Aan het einde van de week lig ik met mijn schouders half op de grond en mijn bekken en tenen 20 cm hoger. En lach niet. Zo zijn er nog gesneuveld. Mussolini bijvoorbeeld. Die hebben ze omgekeerd opgehangen, zodat zijn hoofd niet meer kon weerstaan aan de overdreven bloeddruk. Het is gebarsten. En uitgelopen. Ah ja. Uiteindelijk heb ik het veldbed achtergelaten in de vuilnisbak op de camping en slaap ik thuis weer in het zelfde bed als mijn vrouw.

Mijn hoofd is niet gebarsten. Gelukkig. Anders had je nooit een waarheidsgetrouw reisverslag gekregen. En had je het moeten stellen met de straffe verhalen die rond kampvuren, op dia-avonden en tussen pot en pint aan het einde van de vergadering verteld worden. Je had dan misschien alleen onthouden dat we soms zotte Manne-ieren gehad hadden. Wat maar de helft van de waarheid is. Slaapwel. Recuperen voor morgen want de weerberichten voorspellen weer goede wind.

Woensdag 22 augustus 2001

Opstaan ging weer gemakkelijker dan thuis en de koffie was hemels. Warm en zwart en straf. En wat dacht je van nog eens een superdagje. Gezien het feit dat de wind wat anders zat, vertrokken we om zowat 9 uur meteen naar het topje van het bos, op de heide nog. Dit slechts nadat we al enkele uren geteld hadden. We hielden er ongeveer hetzelfde tempo in als gisteren. En we stonden weer scherp. Ook de zon stond scherp. Ze brandde zonder te verbranden. Toch beschermde ik mijn bleke benen met de afgeritste broekspijpen van een collega-expeditielid en mijn kalende schedel met het hoedje van Carlos. Die moet zoiets nog niet willen gebruiken, met al zijn krullen. Het zou zelfs niet sportief geweest zijn, had hij het mij onthouden. De naakten kleden. Een werk van barmhartigheid. Belangrijk, zelfs in onze decadente tijd.

Vandaag werd de dag van slechts 1721 stekvogels. Zowaar 246 minder dan gisteren. Allo Krokot! Stel je bij ons een weekend van 246 roofvogels eens voor. Hoe dat er zou uitzien bijvoorbeeld op de telpost van Escanaffles. Met de bureautafel aldaar, waarop observatielijsten, schrijfgerei, vogelboeken en het oh zo noodzakelijke 'natje'. Feest, mensen! Vogelaarsorgie! Uit de bol gaan! De dans van de parende kraanvogels bij maanlicht, op klaarlichte dag uitgevoerd. Over kraanvogels gesproken, ik merkte een groepje van acht exemplaren op die onze richting kwamen uitgezeild. Op zich geen topper, ik geef het toe, maar toch lyrisch

mooie vogels. Het lukte Yann niet om ze, met zijn kraanvogel-achtig getrompetter, naar beneden te halen (neen, ik beweer niet dat hij wat luidruchtig zijn neus snoot). Maar hiermee ging hij maar een beetje door de mand. Het werd hem al heel wat kwalijker genomen toen hij een ordinair torenvalkje leek te zullen negeren. Toen het beestje achter onze rug begon te cirkelen, ontpopte het zich zowaar tot een juveniele roodpootvalk. Al heel wat minder ordinair. Maar iedereen maakt fouten. We mogen er hem niet op blijven aanzien. 't Is ook maar een mens.

We ontdekten nog een nieuwe vogelsoort. De watertorenvalk, *falco tinunculus aqualong*. Door ons gedetermineerd als een groot wit, rechtopstaand exemplaar. Pleisteraar en uitermate geschikt als referentiepunt. Als referentiepunt veel duidelijker, standvastiger en bruikbaar dan die 'brede stroate' in Gris Nez, als je het mij vraagt. En een beetje links ervan stond, eveneens aan de horizon, een tweede referentiepunt: een kraan. Hoog-technologisch als de Zweden zelf, want plots merkte iemand op dat de kraan gedraaid was: 'Ze toont de windrichting aan!' Bilo, een hoog-technologische uitspraak, zowaar!

Mag ik hier een korte bloemlezing op jullie loslaten. Dit om te bewijzen dat niet alleen het natuur-historische peil van de expeditie ongekende hoogten haalde. Ook taalkundig en op levens-filosofisch vlak zat het wel snor. Stel je voor:

- 'Een sperwer die trekt, die verdwijnt achter de maan én terug tevoorschijn komt.'
- We hadden een slevende zondag en een windzieke maandag gekend. En daar waren we niet opgetogen over. 'Dit is overmacht. We moeten het weer-maken aan god overlaten als zelfs de wind uit het verkeerde gat komt.'
- 'Kijk, een vogel die een koerscorrectie uitvoert. Hij zal zoeken om land boven zich te krijgen.'
- 'Een sperwer op trek in een groep gele kwikken. Die heeft zijn proviand mee.'
- 'Daar vliegen er twee. Onder die kamion.' (Weeral sperwers. Straffe mannen, die sperwers.)
- Definitie van toptrek: 'De vogels zijn in uitverkoop, hier in Zweden.'

Kortom, weer een topdag, vandaag. Morgen nog beter...

Het werd zo stilaan traditie. Op de camping aangekomen, werd het eten klaargemaakt. En wie waren er weer het eerst aan het eten? Ja juist. Wat op het menu stond, ben ik weerom vergeten. Vermoedelijk vlees met goenten en iets als aardappelen, of rijst, of couscous, of gierst, of gepofte tarwe en soep. Ja soep, dat was er bij. Lekker soep uit blik. Iets in de trant van té rode en té geconcentreerde tomatensoep met balletjes. Overheerlijk. Juist, niet na de hoofdschotel geserveerd natuurlijk, maar ervoor. Weliswaar na een bescheiden aperitief en voor de digestief. En mogen wij nu een minuutje stilte en even uw aandacht voor de... avonturen van Carlos.

De avonturen van Carlos

Dit verhaal vertelt u op geheel eigen wijze en met de nodige pit, wat de held van het verhaal meemaakte en beleefde op de avond van 22 augustus in het jaar des Heren 2001, op Zweedse grond. Wij geven u een waarheidsgetrouw relaas van de gebeurtenissen met 100% biogarantie. We hebben het zelf gezien, met onze eigen ogen en beschrijven het met onze eigen woorden. We hebben er zelf om gelachen, met onze eigen tranen.

Hoort toe mensen. Hoort naar dit bloedstollend verhaal.

Het overkwam onze vriend, collega-vogelaar allemaal

Op een zomerse avond in het o zo verre Falsterbo.

Zoiets beleef je niet, stil gezeten achter je bureau.

Hij heet Carlos en heeft donkerbruin krulhaar.

Sommigen zeggen dat het zwart is, maar dat is niet waar.

Het is zo bruin als bij een mannetje bruine kiek

Met zweefvleugels , cirkelend op thermiek.

Het is zo bruin als de spleten in de barst van de boom

Waar het verhaal en zijn zure miserie begon.

Carlos had voorbeeldig veel gesloofd:

Zoals vogels observeren en aardappelen gestoofd.

Soep geroerd en die ook uitgeschept.

En vlees gebraden: in de trant van kotelet.

Carlos had daarbij, geheel spontaan, op overschot,

Breed glinmlachend, met een och got,

Zijn lijf en diensten geboden aan Manne

Voor de vaat: potten, bestek, borden en pannen.

Vegen kon niet door de plek . En door de aard

Van het werk had elkeen hem anders zot verklaard.

Het kwam aldus dat hij in diepe rust

Zijn work-aholisch geweten had gesust

En zonder wroeging, zonder spijt

Zich in zijn klapstoeltje had geveleid.

Allo kroket, zwijg en babbel nu even niet.

Zijn klapstoeltje was het eigenlijk niet.

Zijn stoeltje was, als ik mij goed herinner

Een dag voordien gesneuveld en versplinterd.

Bij het gaan zitten, opgewekt en blij

Landde hij onverwacht, geschrokken op de hei.

(of was dit niet zijn stoel maar die van Rik.

Het kan wel zijn dat ik mij in gezicht verstrik,

*In slachtoffer, in dag, in plaats, in stoel.
In elk geval, twee vielen er op hun smoel
En op de bolle kaken van hun gat.
En wij, wij hebben veel plezier gehad.)*

*Maar waar ik u over wilde vertellen,
En 'k ga mijn verteltempo wat versnellen,
Was wat Carlos daar ter plekke overkwam
Bij die zilverberk met zoveel blaadjes aan;*

*Carlos zat zichzelf wat te beschermen
Tegen de muggen, die met hele zwermen
Nagenoten van een mooie dag.
'En dat ik dit beleven mag'
Zijn denken werd zo ijl, haast wiet.
'Zoveel vogels, 'k vat het bijna niet!'
Zat hij met zijn mooie krullen te verkondigen
Altijd nog een klein beetje veel opgewonden.
'En dat ik dit beleven mag
Zo op mijn oude dag.'*

*Maar die woorden waren nog niet koud
Of hij sprak andere, luid en bout.
Sprong krijsend op uit zijn zetel
Als was hij getingeld door een netel.
Hij hopte dansend in het rond.
Sloeg op zijn nek, zijn rug en op zijn kont
En maakte ons duidelijk, al tieren:
'k Zit verdomme stikkevol met mieren'*

*Wij gingen hem meteen te lijf.
Sloegen, krabten met alle vijf
De vingers van onze beide handen
En zeiden, bijt een beetje op je tanden.
Trek vlug en zonder dralen al je kleren uit.
Dan zitten die beesten zonder buit
En gaan ze wel vanzelf weer weg.
Bloot ben je brood zonder beleg.*

*Je kon het zo zien aan zijn krullen
Dat hij nu meteen zou gaan brullen:
Dat wij daar allemaal niet moesten
Staan gieren, lachen en staan proesten.*

*Omgehakt heeft hij hem niet
Die boom, die berk, dat stuk verdriet.
Hij had ten andere niet gemogen
Ook al had hij 't overwogen.
Maar van mieren heeft hij een afkeer.
Hij kijkt wel uit de volgende keer.*

*Na een laatste pint zijn we gezwind
En voldaan naar bed gegaan.*

Donderdag 23 augustus 2001

Het werd geen vetten. We telden, in de voormiddag maar 520 roofvogels. Was het omdat de wind verkeerd zat. Was het omdat ze het ons niet meer wilden gunnen? Was het omdat ze in Zweden op donderdag, de dag van Thor, de god met de hamer, een snipperdag nemen. Of was het louter een speling van de natuur? En onder die luttele 520, telden we slechts 21 visarenden. Telden we slechts 3 rode wouwen. Telden we niet meer dan 24 bruine kiekendieven waaronder, als ik me niet vergis wel één of ander mannetje. Telden we maar 32 buizerden, 58 wespdierven, 351 sperwers en 31 torenvalken.

We hebben ons dan maar verlegd naar de Fyle-vallei (spreek uit: 'fuule') nabij Tomelilla. *Ten westen van*

Tomelilla komt u in de buitengewoon mooie vallei van de Fyle-rivieri waar de beuken zich over het water buigen; er huist de grootste kolonie rode wouwen van Zweden. (ANWB-reisgids, blz. 79) En wie er ook huist en zou broeden, de golden eagle, der Königsadler, de steenarend, l'aigle royal. Allemaal dezelfde. Maar niet gezien. Wel een paar rode wouwen, een paar buizerden, bloemkool-grote reuzenbovisten of iets dergelijks. Een prachtige vallei met een riviertje waarin je de vissen zo ziet spartelen en de bewering dat onze koninklijke toch plots zichtbaar zou geweest zijn. 'k Weet het niet zo goed maar voor info moet je bij de eindredacteur van Klimop zijn. Die zou van meer weten.

En dan, maar volledig in het donker van de campingverlichting, bereidden we weerom ons avondmaal. En weerom waren we.... en weet ik niet meer precies wat we gegeten hebben. Was het die avond dat die stoere ex-Viking ons bijna de kop insloeg wegen, vermeende, overdreven snelheid in het kampement. Wat hebben we ze toen genepen. Zelfs met binken in onze compagnie als daar zijn: Vac, Sor, Dse (een broertje van Bse?) en Paw! Wie loste het fatale schot, in welke sector en met welk type geweer?

Wist u dat de brede vuilbekplevier een nachtvogel is die voornamelijk tevoorschijn komt bij het schijnsel van (ingebeeld) kampvuur en als een zoete alcoholgeur het luchtruim bezwangerd. We kregen gratis lessen anatomie, voorlichting en dierkunde, vermengd tot een smosje en overgoten met een sausje van boven de 18. Iedereen heeft daar bijgeleerd. Zelfs de twee jeugdige Debaenes die al uren onder zeil waren maar precies de slaap niet konden vatten. Claudine, het weze u een troost. Het geven van voorlichting zal jou niet de zweetpareltjes op je gefronste voorhoofd bezorgen als het onze ouders deed. En dat is ook iets waard. Rest de vraag: wie zal vannacht wat gedroomd hebben?

Vrijdag 24 augustus 2001

Van die dag onthouden we de pizza. De pizza die we verorberden in een plaatselijke gelegenheid. We stapten er dit keer niet naar binnen vanwege het zo geroemde Zweedse blond. Ik heb het hier, ter verduidelijking, niet over bier. Hoewel het bier ermee door kon. En ook de dienstertjes gaven niet de doorslag al mag gerust beweerd worden dat hun hartje vlugger begon te slaan toen zij ons binnen zagen komen. Was het vanwege ons heldhaftige voorkomen? Was het vanwege de zuiderse types in onze rangen? Was het vanwege ons haveloos uitzicht na een weekje kamperen zonder ons vrouwtje om ons te verzorgen en te vertroetelen? Of was het maar omdat wij op zo 'n laat uur, vijf voor acht zowat, nog met zo 'n meute de gelegenheid kwamen binnengegolfd? Zij moeten zowat gevoeld hebben wat onze zesde-eeuwse voorouders voelden toen hun zesde-eeuwse voorouders over onze stranden, duinen en polders kwamen aangerold. Zij versloegen alles te vuur en te zwaard. Wij versloegen de Zweden in het vogeltellen. Zij aten wat ze vinden konden zonder te betalen dan met bloed. Wij wilden maar een pizza eten met een pintje, en wij zouden betalen. In de plaatselijke munt. Wij wilden een schat aan vogel-informatie meenemen naar huis, zij goud, wierook en mirre. Of ben ik van de weeromstuit in een ander verhaal beland?

Het waren lekkere pizza's. Met de hand en ter plekke bereid. Je kon het nog bijna proeven. En het zat goed. Niemand zakte letterlijk noch figuurlijk door. We spraken alle talen ter wereld in gezelschap van mekaar en de Panamese vriendin van Freddy en Christine en boer Umberto. Het leven kan toch mooi zijn en helemaal niet zo duur, zelfs in Zweden. Leve Falsterbo, leve de vogels, leve Zweden, leve de Italianen omdat ze de pizza uitvonden, leve Panama dat maar niet recht geraakt nadat De US of A hen enkele jaren geleden liet vallen en leve onszelf omdat wij toch zo goed waren en zo veel konden tellen en zo goed lachen en ons zo goed voelden. En leve de Zweden want ze hebben zulke mooie vogels.

Zaterdag 25 augustus 2001

Vandaag geen zin om op te staan. Wat had je gedacht? Vandaag vertrekken we. Valies vullen. Tenten oprollen. Afscheid nemen van mijn kapot veldbed. Tussendoor het eetbare dat ik vind verorberen. Een kopje cafeïne binnenkappen, want we moeten heel de dag wakker blijven. Gedaan met vogelen in de vreemde, zouden de Hollanders uitbrengen. Vannacht slaap ik weer in mijn eigen bed. Heimwee zorgt voor de nodige kroppen in menig keel. Zo is Manne bijvoorbeeld nergens meer te bespeuren. Hij heeft kwartier gevraagd om nog een paar roofvogels uit de lucht te plukken. En ja, hij haalt er een slechtvalk uit. De eerste en enige deze week. Goed gespeeld, jongen. We vervoegen hem als alles oké is. De auto zit weer vol. We kunnen weer vertrekken. Het schema voor het Ruhrgebied ligt al klaar. We blijven nog een tijdje hangen. Pakken tenslotte onze slechtvalker bij de kraag. Duwen hem in de auto. Starten deze. En voilà. Gedaan. Falsterbo, bye bye.

Net over het kruispunt krijgt Yann contact met het thuisfront. Met zijn dochter die vandaag verjaart. Uit volle borst kwelen wij allemaal een gelukkig hiep hiep hoera vanuit Zweden voor die grote meid.

- 'Joa 'k meiske, me zyn nog vandoage thuis.'

- en 'joa 'k meiske, een schoon kado.'

- 'Maar wat. Iets van een zwijntje maar geen zwijnerij. Iets roze dat kan knorren voor in haar verzameling. Ze is weg van zwijntjes.' En onwillekeurig maken we ons een voorstelling van haar vaste vriend...

Om een lange reis kort te maken en om een lang verslag te beëindigen. En om de lezer in de gelegenheid te stellen nog wat naar de vogels te gaan kijken, we raakten veilig en wel en tijdig thuis. 4653 trekkende roofvogels geteld in een week tijd, en eind augustus dan nog. 't Is reusachtig goed geweest.

Veiligheidshalve spreken we nog geen datum af voor mogelijk een volgende keer. Vi ses, tot ziens.

>>> **Resultaten Roofvogeltrekking Falsterbo 2001**